

Інститут шляхетних убивць

КУПИТИ

Уже три вихованки Інституту шляхетних дівчат загинули за дуже загадкових обставин. На щастя, жертви не з факультету Троянд. Плебейки з факультету Фіалок мало кого цікавлять, тож розголосу поки що вдається уникати. Але чи надовго? І чи будуть нові жертви? Єдине, що встановили маги-дізнавачі: злочини коїть демон.

Якось вельмишановному придворному некроманту й слідчому магу чи з відчаю, чи через власну пиху саянуло геть дивне: запрягти в розслідування «темну» конячку — приборкану демоницю. Чи знав вельмишановний, які наслідки це матиме? Сумнівно. Беззаперечно єдине: понад усе демони хочуть жити. Бажано якнайдалі від Безодні. І якщо заради цього треба розслідувати якусь дурню... чому ні? Безліч спраглих очей дивляться з Безодні на світ людей. Темні створіння бажають тільки одного — убивати! Так, демонологи, некроманти, маги-дізнавачі протистоять пітьмі. Але іноді цього збіса мало! Що ж, відчайдушні часи вимагають відчайдушних заходів — у тіло останньої жертви помістили приборкану й «стриножену» демоницю. У слідчих усе під контролем... здається... Зрештою, що може піти не так?..

Пролог

Світло ледь помітно мерехтіло — у феї, яку посадили в ліхтар, догорали крила. У неї сплив термін придатності, отож вона помирала, скоро її замінять новою. Мантия високого гостя ледь чутно шурхотіла темними сходами. Служка, який ішов попереду й освітлював шлях, боявся озирнутися: сходи були круті, варто докладати зусиль, аби не гепнутися. Кепсько вийде, якщо гостеві доведеться решту шляху долати в темряві. Він, звісно, упорається, та чи буде Архімагістр задоволений слугою?

Хрипко цокав величезний баштовий годинник — за звичаєм його називали саме так, хоча Перевернута Вежа стреміла вглиб землі, а не до небес. Невідомий майстер давно минулих, хвала всім богам, часів, який створив цей артефакт, попрацював як слід: годинник віддзвонював час нерівномірно, а його механізм породжував хаотичні звуки. Ось він завмер майже на дві секунди — із нижніх поверхів Вежі вчулося дзюркотання підземного струмка, що охолоджував велетенські шестерні, — а потім зірвався в галоп, і цокання злилося у скреготливу какофонію, відтак знову ненадовго вирівнялося. Подейкували, якщо довго його слухати, то можна збожеволіти й самовільно вирушити на зустріч із тварюками, зачиненими у Флюгерному Цеху. Служка не знав, чи то правда, та про всяк випадок старанно молився, а коли слова молитви не пригадувалися, то наспівував під ніс сороміцьких пісеньок. Будь-що, аби не думати лихих думок!

Гість чув бурмотіння поводитиря і навіть міг розібрати певні фрази, але не спиняв небораку. Що з нього візьмеш, він лише мале людисько, яке пішло на роботу з більшою платнею! Коли настане його час, магістри зроблять із ним... що-небудь.

Сходи закінчилися, і гість ступив у вузький коридор. Тут ліхтар уже був непотрібним, адже кам'яними стінами тягнулися рівні лінії грибів-світляків, а під стелею пурхали великі метелики із прозорими крильцями, всередині яких крутилися чорні шестерні. Час від часу метелики сідали на гриби та ковзали своїми сталевими лапками-гачками. Один намірився сісти на темно-синю мантию гостя, та вчасно схаменувся і звернув убік, легенько клацнувши об стіну. Гість ледь помітно всміхнувся.

Його тут боялися. Це добре.

Коридор упирався в масивні бронзові двері, обплетені чимось химерним: воно пульсувало, наче блідо-рожеві судини. Відросток однієї з них випнувся, охопивши невелику чашу на довгій тонкій ніжці.

Служка мимоволі зіщулився, бочком підійшов до чаші й поклав туди круглу карбованку з номером. Відросток ворухнувся, підповз і торкнувся карбованки.

Номер спалахнув червоним, затанцювало полум'я, і двері потроху почали відчинятися.

— Я... далі не піду, шляхетний ек'є, — пробурмотів служка. — Мені туди не можна.

Гість не завдав собі клопоту навіть глянути на нього і зробив крок до дверей. Мантия ледь торкнулася служки, який сахнувся до стіни так, ніби його атакував отруйний скорподрон, — і гість неквапливо зайшов у двері.

Коли вхідна арка залишилася за спиною гостя, відростки затреміли, й у повітрі повис солодко-гнилісний аромат. Задушлива хмара огорнула чоловіка, й той не став пручатися: звичайна перевірка на зброю і створінь, здатних заволодіти душею і тілом.

Хоча саме його могли б уже й не перевіряти.

Та, з іншого боку, якщо хтось захопить це тіло, то непереливки буде не лише гостеві і його родині.

Здрігнеться ціла імперія. Нехай уже краще пере-пильнують, аніж прогавлять гібридизацію на ранній стадії.

Запах ставав дедалі солодшим, а потім раптово зник. На підлогу впало сухе листя і розсипалося на порошок. Прохід дозволено.

Зала, куди ввійшов гість, вражала розмірами. Здавалося неймовірним, що її справді вирубали у скелі, та він знав: таких у Перевернутій Вежі щонайменше десяток. Тут також росли гриби-світляки, причому більші та яскравіші, ніж у коридорі: вони обліпили кілька велетенських сталактитів, які звисали зі стелі, й світили синюватим сяйвом. Метеликів не було, та час від часу між сталактитами беззвучно плазувало величезне чорно-смоляне лускате тіло, відкидаючи на стіну тіні незчисленних лапок. У самих стінах виднілися вирубані полиці: деякі —

щільно обтягнені сталевною сіткою, інші — прикриті дерев'яними, кам'яними чи металевими щитами. Іноді з-за щитів лунали звуки: дряпання, стогони, приглушене виття... Тоді багатоніжка звішувалася зі стелі, прямувала до потрібної полиці, клацала потужними щелепами, і ставало тихо.

Під кожним сталактитом стояв вівтар — масивний і плаский незаймано білий камінь, на краях якого зяяли невеличкі ринви для відтоку води чи будь-якої іншої рідини. Один із вівтарів наразі був зайнятий.

— Любий друже! — назустріч гостю квапливо крокував огрядний лисуватий чоловік середнього віку. Його вуса, войовничо закручені кільцями та надміру напомаджені, уже почали сивіти, а пухляві пальці були унізані перснями. Темно-бордову мантию ніби хтось добряче пожував, хоча гість міг заставитися на двійко золотих, що вдягнена вона нещодавно. Проте шляхетний ек'є Толль-Гернік із родини Кройдів завжди мав такий вигляд, наче щойно повернувся зі свинарні, де прибирав гній за всіма мешканцями, навіть за свинарем. Гість не давав себе обдурити: непрезентабельна зовнішність анітрохи не заважала Толль-Герніку вже тридцять років залишатися одним із найнебезпечніших магів Мерсета. Випередивши, до речі, набагато обдарованіших конкурентів.

Як казав один із колишніх учителів гостя, персні-призбирайла звели велике мистецтво магії до низькопробного ремісництва. Сам гість, пальці якого завжди демонстративно прикрашали тільки два персні — Асоціації імперських некромантів та обручка, — подумки не погоджувався зі старим, але вголос не сперечався.

Магія — це завжди лиш інструмент, і байдуже, чи він у тебе в тілі, чи в каблучці на пальці. Головне — вміти ним користуватися. Ек'є Толль-Гернік дее Кройд умів.

Гість теж.

— Любий друже! Я такий радий вас тут бачити!

— Навзаєм, — гість дозволив собі невеличку посмішку, у якій не містилося і грама тепла. — Бачу, ви зробили те, про що я просив.

— Звісно, ек'є Шантон. Чи ж міг я вчинити інакше?

«Авжеж, не міг. Для цього я надто добре тобі плачу».

Рекомендована література

Не в тому місці не в той час

Ув'язнені брехнею

Незнайомець нагорі

Перейти до категорії
Детективи

КУПИТИ